

## Čís. 10467.

Nelze přikázati nepřihlášené úroky z knihovně zajištěné pohledávky, je-li z výpisu z pozemkové knihy jen zřejmo, že pohledávka jest zúročitelná, nikoliv i, že úroky z ní jsou nezapravené.

Přihláška nadzástavního věřitele, v níž účtoval úroky při své pohledávce, nenahrazuje přihlášku úroků hlavní pohledávky.

Nadzástavní věřitel, jehož pohledávka vázne nejen na hypotekární pohledávce, nýbrž i na jiných knihovních právech na téže nemovitosti, jest oprávněn požadovati uspokojení své nadzástavní pohledávky i jen z hypotekární pohledávky. Učinil-li tak, nemá místa poměrné přikázání.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1931, R I 919/30.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, přikázal soud první stolice co připadlo na knihovní pohledávku manželů M-ových nadzástavním věřitelům, čímž byly úplně zapraveny pohledávky nadzástavních věřitelů Dr. H-a, Richarda M-a, Jaroslava T-a a firmy S. Na pohledávku nadzástavního věřitele Ludvíka T-a 10.000 Kč přikázán zbytek 3541 Kč. Další nadzástavní věřitel Dr. G. vyšel na prázdno. K rekursu Ludvíka T-a a Dr. G-a rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

## Důvody:

Dovolací rekursy nejsou opodstatněny. Dovolací rekurenti si neprávem stěžují na to, že u pohledávky Richarda M-a 40.000 Kč a Anny M-ové 20.000 Kč nebyly při rozvrhu nejvyššího podání přikázány úroky. Z těchto pohledávek nebyly ani před rozvrhovým rokem ani při něm úroky účtovány, z výpisu z pozemkové knihy byly jen vidno, že pohledávky ty jsou zúročitelné, nikoli že úroky z nich jsou nezapravené, a odpovídalo proto ustanovení §§ 210 a 214 ex. ř., když nižší soudy úroky z oněch pohledávek nepřikázaly. Není správné tvrzení dovolacích rekurentů, že Richard a Anna M-ová své pohledávky, rozuměj s úroky, k rozvrhovému roku přihlásili. Bylo-li původně v protokole o rozvrhovém roku uvedeno, že byly přihlášky Richarda a Anny M-ových přečteny, byl tento nepochybný omyl úředně opraven. Dovolací rekurenti se také mylně domnívají, že nadzástavní věřitelé u pohledávek Richarda a Anny M-ových, účtující úroky při svých pohledávkách, přihlásili tím i úroky z pohledávek Richarda a Anny M-ových. Přihláška nadzástavního věřitele nenahrazuje přihlášku hlavní pohledávky a proto o přihlášení pohledávek Richarda a Anny M-ových řečeným způsobem nelze mluvíti.

Dovolacím rekurentům nelze přisvědčiti ani, pokud vytýkají, že nadzástavní pohledávky JUDr. Josefa H-a, které vázly nejen na pohledávce 40.000 Kč Richarda M-a, nýbrž i na jeho nájemním právu a na

právu k rentě a na výměnku Antonína M-a, nebyly z pohledávky 40.000 Kč přikázány jen poměrně a že poměrně nebyla přikázána z pohledávek Richarda a Anny M-ových nadzástavní pohledávka firmy Pavel S., která vážla též na nájemním právu Richarda M-a. K této výtce stačí uvést, že Dr. Josef H. účtoval své pohledávky jen z pohledávky 40.000 Kč Richarda M-a a že firma Pavel S. požadovala uspokojení své nadzástavní pohledávky jen z pohledávek Richarda a Anny M-ových. K tomu tito nadzástavní věřitelé byli podle § 15 knih. zák. a § 222 ex. ř. oprávněni a nemělo místa poměrné přikázání jejich pohledávek.

### Čís. 10468.

**Vyhlášku, předepsanou v čl. 247 obch. zák., jest uveřejniti v Úředním listu Československé republiky, třebaže se podle stanov má svolání valné hromady akciové společnosti uveřejniti v jiném časopise.**

(Rozh. ze dne 24. ledna 1931, R I 1009/30).

Vyřizuje opověď zrušení akciové společnosti podle čl. 247 obch. zák., jež bylo po třikráte vyhlášeno v »Národních Listech« uložil rejstříkový soud opovídateli, by ve smyslu čl. 247, 243 a 245 obch. zák. vykázal výtisky, že vyhláška byla třikráte učiněna také ve veřejném listu »Úřední list Československé republiky«. (Čl. 243, 209 čís. 11 obch. zák., § 54 odst. (3) akc. reg., § 11 uvoz. zák. k obch. zák. min. vyhl. ze dne 23 ledna 1919 čís. 58 sb. z. a n. a min. vyhl. ze dne 30. prosince 1919 čís. 4 sb. z. a n. na rok 1920). Rozkladu rejstříkový soud nevyhověl. Důvody: Odkazuje se k odůvodnění na obsah napadeného usnesení a na imperativní § 54 čís. 3 akc. reg., při čemž jest lhostejno, zda stanovy akciové společnosti byly ve smyslu tohoto imperativního předpisu upraveny čili nic; z nezákonného stavu společnosti pro sebe nemůže odvozovati práva. Akciový regulativ má moc zákona. Rekursní soud nevyhověl rekursu. Důvody: K důvodům napadeného usnesení se dodává jen ještě toto: Ministerské nařízení ze dne 20. září 1899 čís. 175 ř. zák. bylo vydáno k provedení císařského patentu ze dne 26. listopadu 1852 čís. 253 ř. zák., tudíž na základě tohoto zákona a má proto moc zákona, jakž správně uvádí i napadené usnesení, a není tudíž správné tvrzení stížnosti, že napadené usnesení konstatuje, že akciový regulativ nemá moci zákona. V § 54 akciového regulativu výslovně ustanoveno, že v každém případě má to býti »Wiener Zeitung« (nyní »Úřední list Československé republiky«) po případě příslušný zemský list, je-li sídlo společnosti mimo Dolní Rakousy (nyní Čechy), v němž se mají státi vyhlášky společnosti. Tento předpis jest vízící a jest nerozhodné, zda stanovy v tom směru mají ustanovení. Vyhlášky společnosti musí býti vždy podle cit. zákonného ustanovení uveřejněny v »Úředním listě Československé republiky«, jak také správně dovodil a doložil rejstříkový soud ve svém usnesení. Jest tudíž názor stěžovatelky, že stačí uveřejnění vyhlášky v »Národních Listech«, které